

Vera Buck

Wolfskinderen

Hoog in de bergen ligt de geïsoleerde gemeenschap
Jakobs ladder. Dit is geen plek om te leven.
Dit is een plek waar je verdwijnt.

Vertaald uit het Duits door Marion Hardoar

Voor papa,
de gepensioneerde commissaris

PROLOOG

De muren zwart. De grond zwart. Het ruikt naar verrotting en schimmel en natte stenen. Mijn ademhaling gaat met horten en stoten.

Vind de uitgang.

Ik kruip op handen en voeten, alweer. Ik ben claustrofobisch. Er kruipt iets over mijn hand en ik trek hem zo geschrokken omhoog dat hij tegen de rotsen slaat. Pijn schiet door mijn vingers tot in mijn afgeschaafde nagels. Ik schud verwoed mijn pols. Wat het ook was, het is weg, probeer ik mezelf te kalmeren. Waarschijnlijk was het maar een duizendpoot. Een mot. Een spinduzendpoot. Er zit hier niets wat je niet kent.

Een leugen die ik mezelf wel moet vertellen om niet uit pure paniek mijn verstand te verliezen. De waarheid is namelijk dat ik hier helemaal niets ken. Ik ken de grot niet. Dit labyrint in de berg waar, zeggen ze, een tweede uitgang moet zijn.

Vind de uitgang.

Een simpele opdracht. Zelfs ratten vinden de weg uit een labyrint. Maar hier is alleen duisternis. In welke richting ik ook tast: duisternis. Ergens druppelt er iets.

Een plotselinge ruk aan mijn benen, mijn enkels. Eerst heel zachtjes.

Niet nu al, smeeik ik in gedachten.

De tweede ruk is zo heftig dat ik van pure angst vergeet te schreeuwen. Plotseling bevinden mijn knieën zich niet meer onder mijn lichaam, ik beland op mijn buik, word naar achteren getrok-

ken, alsof ik achterwaarts door de tunnel word gezogen. De tunnel waar ik net met zo veel moeite doorheen ben gekropen. Met mijn armen probeer ik mijn hoofd te beschermen. Te snel, denk ik, te snel, en ik knal een seconde later met mijn lichaam tegen een hoek die ik in het donker niet had zien aankomen. Nu schreeuw ik wel, mijn voeten worden de hoek om getrokken, mijn lichaam knalt tegen de tegenoverliggende muur, ik word achterwaarts door de volgende tunnel gesleept. Ik schreeuw harder, grijp om me heen, wil me ergens aan vasthouden, maar de rotsen zijn te glad en er wordt te hard aan mijn voeten getrokken. Ik weet wat daarbuiten staat en aan me trekt en dat ik geen schijn van kans heb.

Mijn knieën, mijn buik, mijn hele lichaam brandt. Ik leg mijn armen weer beschermend om mijn hoofd, laat me zonder me te verzetten voorttrekken als een pop.

Wat ironisch dat ik de berg wilde ontvluchten. Nu bevind ik me er middenin.

SMILLA

Ook deze keer heb ik het aan niemand verteld. Dit blijft ons geheim, Juli, net als toen. Noem het lichtzinnig of dom, maar ik doe alles om dezelfde voorwaarden te creëren. Alsof dit bos en de rotsen deel van een wetenschappelijk experiment zijn.

Ik heb een slaapzak bij me en een thermoskan met warme chocolademelk waarin ik, net als toen, een scheut amaretto heb gedaan. We deden in die tijd overal amaretto in, weet je nog? Amaretto met sinaasappelsap, amaretto met kersensap, amaretto met warme chocolademelk. Niet meer dan een vingerhoedje en dan deden we alsof we dronken waren. Nee, niet alsof. We geloofden het. We geloofden zoveel in die tijd, Juli. We geloofden dat we samen zouden gaan studeren en op een gegeven moment met Zac Efron zouden trouwen, ook allebei natuurlijk, omdat beste vriendinnen toch alles delen. We geloofden dat het altijd zo zou blijven, jij en ik en *High School Musical*, waarvan destijds, zo voelde het, elk jaar een nieuw deel uitkwam. Nadat je weg was, Juli, hield dat ook op. Net als al het andere.

Inmiddels zou je zesentwintig zijn, ben je zesentwintig, net als ik. Ik vier je verjaardag, Juli, elk jaar. En dit jaar, voor je tienjarige verdwijning, overnacht ik nog een keer bij de Faunrots. Daarom ben ik hier. Ik denk dat ik niet veel zal slapen, maar dat is niets nieuws. Weet je dat ik sowieso niet meer rustig kan slapen? Niet sinds die nacht toen ik rustig naast je lag te slapen, diep en vast, terwijl iemand waarschijnlijk zijn hand over je mond legde en je meegesleept moet hebben.

Mijn ouders hebben me naar ontspanningstherapeuten gesleept, naar psychotherapeuten en verschillende artsen. Want dat is de volgorde: eerst proberen ze je het ademen te leren, daarna de frase 'Het is niet mijn schuld dat mijn vriendin is ontvoerd', en als laatste komen de medicijnen. Ik heb het allemaal een tijdje meegemaakt, maar niets werkt lang. Lang duurt alleen die nacht en jij en ik en een of andere onbekende die ik in mijn geheugen probeer te herkennen, terwijl zijn gezicht zich steeds verder terugtrekt, onduidelijk wordt, alsof de man in een dichte mist verdwijnt. Soms, in die toestand tussen slapen en waken, in die toestand van waanzin, lijkt me het belangrijkste de man te volgen, hem bij de schouders te pakken en om te draaien, zodat ik eindelijk zijn gezicht kan zien. En af en toe lukt me dat ook. Maar als ik wakker word, kan ik me niet herinneren hoe hij eruitzag. En dat kan toch ook niet?

De wetenschap zegt dat alle gezichten die we in een droom zien, gezichten zijn die we al een keer hebben gezien toen we wakker waren. En ik heb je ontvoerder nooit gezien, Juli. Ik sliep, vast en diep – en misschien voor het laatst in mijn leven droomloos.

De Faunrots is groter dan in mijn herinnering, terwijl hij en ik niet zijn gegroeid sinds die dag. Ik sta te kijken naar het gat in de rots waarvoor we toen hier waren. Vanwege dat verdomde gat en het gerucht dat als er 's ochtends zonlicht doorheen valt, het gat de vorm van een duivel op de grond zou tekenen. De vorm van een duivel, laat me niet lachen! Het gat in de rots is ovaal en ik begrijp niet hoe we destijds konden geloven dat we 's ochtends iets anders op de grond zouden zien dan een ovale zonnevlek. Maar over zoiets abstracts als de duivel valt vormtechnisch niet te twisten, toch? Niemand weet hoe de duivel eruitziet. Behalve jij, Juli. Misschien was hij er echt toen de zon opging en heeft hij je gevonden. Misschien lag je precies op zijn vlek en heeft hij je daarom meegenomen – jou en niet mij. Hoewel ik toch eigenlijk degene was die dat stomme idee had.

Weet je dat de politieman die me later verhoorde als eerste vertelde dat wildkamperen verboden is? Alsof dat het belangrijkste was. Alsof het ook maar iets uitmaakte dat ik onrechtmatig in een slaapzak op openbare grond lag terwijl mijn misdrijf toch veel groter is: ik heb je van je leven beroofd.

Door mij heb je zoveel gemist, Juli. Je eerste keer, je eindexamen, je studie. Je bent de smartphone misgelopen. Je bent WhatsApp misgelopen en Tinder en Spotify en talloze feestjes waar we samen gedanst zouden hebben op hits die je nooit zult horen. En al vormt dit niet per se tot in detail de wereld, toch is het precies dat: de wereld waarin je had moeten leven. Door mij heb je maar een fractie leren kennen van wat het betekent jong te zijn.

Ik rol mijn slaapzak uit op de plek waarvan ik denk dat je daar hebt gelegen, misschien een meter verder naar rechts of links. Als je plekken alleen nog uit nachtmerries kent, verschuiven de dimensies. Er is hier geen kruis dat de plek markeert waar je voor het laatst hebt geademd. Er staat überhaupt nergens een kruis voor je, ook al hopen je ouders dat dat ooit wel zo zal zijn. Een kruis in zwarte aarde zou hun vrede brengen. Ik begrijp niet hoe dat kan. Mij zal het alleen vrede brengen als ze eindelijk die klootzak oppakken die jou uit mijn leven heeft gerukt. Of beter nog: als ik je weer zou vinden, Juli.

Ik ga op mijn slaapzak zitten wachten. Waarop weet ik niet zo goed. Misschien wacht ik erop dat de Faunrots zich als een deel van een stenen cirkel ontpopt waarin mensen verdwijnen en na een exact berekende tijd weer opduiken, namelijk na – op de dag af – tien jaar. Of totdat iemand mij ook komt halen.

Misschien wil ik dat wel een beetje, Juli. Dat iemand komt en mij in plaats van jou meeneemt zoals hij dat toen al had moeten doen. Waarom heeft hij jou meegenomen en mij laten slapen?

Ik schenk de chocolademelk uit de thermoskan voor mezelf in en proost in de vallende duisternis op jou, als in een bizarre ver-

sie van *Dinner for One*. Zelfs het weer werkt mee met de absurde enscenering. Boven de bergen vormt zich een zomerse onweersbui, maar hier is de lucht nog helder. De damp uit mijn beker ruikt naar amaretto. Ik voel me niet goed. Ik moet mezelf praktisch dwingen ervan te nippen. Onbegrijpelijk wat de herinnering aan een geur in een mens kan losmaken. Ik heb geen amaretto meer aangeraakt sinds je weg bent, Juli.

De duisternis valt vandaag niet geleidelijk, ze lijkt meer te springen. Met een sprong legt ze zich over de Faunrots. De bomen die rond de open plek staan veranderen in grote zwarte bewakers. Om me heen begint het te tjirpen, te roepen en te ritselen. Als de mensen het over de 'stilte van het bos' hebben, bedoelen ze het deel dat door wandelaars op een zondagmiddag is doodgetrapt. In werkelijkheid is een bos niet stil. Het zit vol geluiden en dingen waarvan mijn nachtmerries zijn gemaakt.

Mijn polsslag voel ik tot aan mijn hals. Het is me volkomen duidelijk dat ik vannacht geen oog zal dichtdoen. Als heel dichtbij een raaf krijst, spring ik geschrokken op en mors daarbij de chocolademelk op mijn trui. Ik haal diep adem en ga trillend weer zitten. De griezelverhalen die we elkaar vertelden ontbreken nog, die zal ik niet vergeten. Alles is net als toen, Juli. Bovendien weten wij allang dat het niet echt om een experiment gaat waarbij de exacte omstandigheden opnieuw gecreëerd moeten worden om tot hetzelfde resultaat te komen. Het gaat er ook niet echt om te begrijpen wat er met je is gebeurd, al zal ik dat waarschijnlijk tot aan het eind van mijn leven niet opgeven. Het gaat om zelfkastijding.

Want het was mijn idee. Ik heb je overgehaald. Ik heb je gerustgesteld toen je de donkere wolken in de verte zag en zei dat je hoopte dat die niet naar ons toe zouden komen. Omdat het ergste wat je je in je jeugdige argeloosheid kon voorstellen een regenbui was die boven ons zou losbarsten terwijl we lagen te slapen. God, wat waren we naïef, Juli.

Ik hef mijn beker.

‘Proost,’ zeg ik tegen de duisternis, tegen het bos, tegen alles wat daarin op de loer ligt. Laat maar komen. Ben je klaar voor het eerste griezelverhaal, Juli?

EDITH

De ingewanden liggen verspreid over het hele grasveld. Ze liggen overal in het natte gras, het lijkt wel speelgoed dat niet opgeruimd is. Zelfs achter Wolfstann, waar het al donker is, kan ik nog wat van de bloederige rommel ontdekken. De kop is van het lichaam gerukt en hangt aan een touw waarvan het uiteinde aan een paal is vastgebonden. Het ziet er een beetje komisch uit, met de kop en het touw. Je hoeft niet bang te zijn dat het nog wegrolt.

Onze priester is er, zoals altijd als er iets is gestorven. Hij duwt met zijn schoen tegen het dode, afgerukte lichaam. De vliegen zoe-men geërgerd en verspreiden zich, eventjes maar, dan gaan ze weer op het vlees, de ogen en de uiteengereten keel zitten. Vliegen zijn onverzettelijk. Ze luisteren niet naar onze priester. Niet eens naar papa. In de hut moeten we altijd alles goed met doeken afdekken omdat ze overal op willen zitten. Het liefst zitten ze op vlees. Op rottende vruchten. En op alles wat dood is. Vliegen kunnen met hun pootjes proeven. Vliegen leggen hun eitjes op alles en als je per ongeluk de eitjes opeet, krijg je buikpijn. Die krijg je van de maden die uit de vliegeneitjes komen. Als je zo'n witte, gezichtsloze made bekijkt, dan kun je je niet goed voorstellen dat daar ooit een zwarte vlieg uit zal ontstaan. Maar dat is wel zo. Ik heb het gezien.

Vliegen kunnen bovendien niet echt eten, ze drinken alleen, daarom spugen ze op alles en hun spuug lost het vlees op zodat ze het door hun zuigspriet kunnen opzuigen. Ik weet veel over vliegen. Ik weet überhaupt veel, ook al denkt iedereen: die Edith, die

zegt helemaal niets en ze gaat ook niet naar school, ze is vast een beetje dom. Maar het is precies andersom. Ik spreek niet omdat ik veel begrijp. Je hoeft niet naar school te gaan om een slimmerik te zijn.

Onze priester draait zich om en kijkt omhoog naar de antenemast. Dan spuugt hij op de grond. Midden tussen zijn voeten spuugt hij, waar de dode geit ligt. Alsof hijzelf een vlieg is die het vlees wil opdrinken.

‘Het is de antenne,’ zegt hij. ‘Alleen door die verdomde antenne komen die dieren zo dicht bij Jakobs ladder. Ik vind dat we dat ding moeten afbreken voordat nog meer van je geiten eraan moeten geloven.’

Jesses vader zegt lange tijd niets omdat hij niet zo graag praat. Maar dan gromt hij toch iets door zijn tanden: ‘Eerst knal ik dat rotbeest af.’

‘De wolf?’ vraagt onze priester. ‘Maar die is alleen maar het topje van je probleem! Snap je het dan niet, Gabriel? Als die verdomde antenne niet verdwijnt, zal de volgende wolf doordraaien, en daarna weer een. Dat ding moet weg voordat we allemaal ten onder gaan.’

Ik kijk beiden aan. Ik weet wat het betekent als iemand zegt dat je ten onder gaat. Vroeger gingen de mensen met een meute honden op jacht, ook hierboven op de berg. Honden kunnen heel snel zijn. Ze bespringen het slachtoffer en verscheuren het. Ik zou ook graag zo’n jachthond hebben, maar papa heeft zijn geweer en zijn goede ogen en hij zegt dat dat genoeg voor ons is. Bovendien heeft hij mij. Ik help hem bij de jacht, daar ben ik heel goed in, want ik kan zachter sluipen dan wie dan ook. Ik kan echt muisstil zijn. Soms probeer ik beneden in Almenen uit hoelang ik achter iemand aan kan sluipen zonder dat die persoon zich omdraait. Ik loop zo dicht achter ze dat ik ze kan aantikken en dan blijven ze ineens staan en grijpen naar hun nek, maar als ze zich omdraaien,

heb ik me allang achter een hoek van een huis verstoppt. Almenen heeft veel goede verstopplekken, bijna net zoals in het bos.

De priester spuugt nogmaals tussen zijn voeten. Het is een grote klodder spuug, het kan hem niet schelen dat daar nog een kop ligt. Hij zegt: ‘Dat gedrocht zal ons allemaal te gronde richten, Gabriel.’

SMILLA

In het oosten schemert het. Het is dat klamme uur tussen dag en nacht waarin de zon opkomt en de lucht al een beetje kleur krijgt. Het is koud. Alles is nat van condens, regen, ook ik. Uiteindelijk barstte het onweer toch los, het trok over de open plek en ik ben gewoon blijven zitten. Het is verkeerd om te denken dat het bos een schuilplaats is. Het was geen schuilplaats voor jou, Juli.

Misschien ben ik af en toe ingedommeld op mijn slaapzak. Maar ik voel me alsof ik al zesendertig uur wakker ben. De chocolademelk in de thermoskan is nog warm. Ik schenk een beker in om mijn koude, trillende vingers te verwarmen. Mijn adem vormt schimmen in de lucht, terwijl de zon dichterbij schuift. Ze likt al aan de Faunrots, alsof zijzelf de duivel met de lange tong is. Ik staar onverstoorbaar naar het gat. Mijn ogen zijn zwaar en moe. Ik heb het gevoel alsof ik de hele nacht heb gedanst en gedronken, maar zonder de euforische herinneringen die daarmee samengaan. Als de zon door het gat in de rots valt, knijp ik mijn ogen tot spleetjes, zo verblindend is het licht. Ik zit op de goede plek. Precies in het duivelslicht. Ik kijk om me heen, zie de vorm die zich aftekent. Het is allemaal anders dan ze ons hebben verteld, Juli. De duivel is geen schaduw, hij is licht.

En dan zie ik hem ineens.

Boven de verblindende cirkel van ochtendlicht staat een gestalte op de rots rustig op me neer te kijken. Met de beker chocolademelk nog in mijn hand verstijf ik tot absolute onbeweeglijkheid. Natuurlijk weet ik dat in deze regio wolven leven. Wie vee heeft, probeert

ze neer te schieten, anderen hangen posters op om ze te beschermen. En wij, de buitenstaanders, horen de wolven soms 's nachts huilen. Maar ik heb er nooit een gezien. We kijken naar elkaar, hij en ik. Mijn bloed pompt tot onder mijn kruin. Mijn lichaam is klaar om te vluchten, de angst verkrampst mijn organen. Van het weinige wat ik over aanvallen van wolven heb gehoord, weet ik dat de mens in de meeste gevallen de verliezer is. Wij heersen alleen over de wereld zolang we ons in onze zelfgeschapen veiligheidszones bewegen. Maar de natuur, het bos, de bergen zijn ongetemd.

Gedachten razen door mijn hoofd, terwijl de wolf rustig naar me staat te kijken alsof hij iets tegen me wil zeggen. Maar wat? Het kan toch geen wolf zijn die je heeft meegesleept, of wel, Juli? Dan hadden ze je ergens gevonden. Hadden ze sporen gevonden. Het is niet zoals in het sprookje waarin de boze wolf komt wiens maag groot genoeg is om zeven geitjes en nog een hele grootmoeder te verslinden. Een wolf is ook geen duivel die je over zijn schouder kan gooien om je mee te nemen naar zijn onderwereld. Of wel? Ik kijk weer om me heen, naar de vorm die door het zonlicht wordt gecreëerd.

Ineens ben ik heel rustig. Ik spreid mijn armen uit. Een uitnodigend gebaar.

‘Je bent gekomen om me te halen, duivel?’

JESSE

Ik ga naast Rebekka op het mos liggen en kijk naar de lucht. We hebben onze jassen op de grond in het bos neergelegd, want het mos is nog nat van de nachtelijke regenbui. Het ruikt zo intens naar bos dat ik het liefst mijn longen met de geur zou vullen en er een voorraad voor de winter mee zou aanleggen. De dennen tekenen zich als een silhouet af tegen het blauw. Freigeist snuffelt aan mijn gezicht en ik duw hem opzij als hij aan mijn kin likt. Hij gaat ook in het gras liggen, vlak naast me, rolt op zijn zij. Als ik mijn hoofd buig, kan ik zijn warme buik als kussen gebruiken.

Onze zomers hierboven in Jakobslander zijn kort, en deze is bijna voorbij. Het bos is amper vijf maanden sneeuwvrij, daarom zijn dagen als deze zeldzaam. We moeten ervan genieten. Maar Rebekka is met haar gedachten ergens anders. Is in de stad waar ze nooit echt is geweest, maar waar de man vandaan komt die haar het rampzalige briefje heeft toegestopt. Ze heeft het bij zich, dat briefje. Ik zie dat ze het in haar handpalm houdt. Het is heel klein samengevouwen en bezweet, hopelijk zo erg dat het niet meer te lezen is.

Ik heb de blik gezien die Rebekka en de antenneman een paar dagen geleden wisselden. De man was iets ouder dan wij en niet eens aantrekkelijk. Maar hierboven heeft hij geen concurrentie en Rebekka heeft geen vergelijkingsmateriaal. Hij had ook een collega bij zich, halverwege de veertig, schat ik, met baard en buik en grote zweetplekken onder zijn armen die er al zaten voordat hij überhaupt met zijn werk was begonnen. Ze zijn de toren op ge-

klommen en hebben iets over *smart farming* en *precision farming* verteld. Maar toen we ons met z'n allen met onze gereedschappen opstelden, met schoppen en harken en houwelen, apparaten die ver van elke vorm van digitalisering staan, toen hielden ze toch heel snel hun mond. We hebben ons rond de antennemast verzameld als een lynchploeg, terwijl de mannen daarboven stil en nerveus hun werk verrichtten. Werk waar niemand van ons om heeft gevraagd. Zelfs de antenne verzette zich omdat hij niet bij ons wilde blijven, en het duurde lang voordat de mannen hem eindelijk bedwongen en aan de mast vastgeschroefd hadden.

Tot nu was de kapel van Jakobsladder het hoogste punt in de verre omtrek. Nu is het de antenne. Alleen de bergen zijn hoger, massieve drieduizenders die altijd met sneeuw bedekt zijn. Daarom hebben ze de antennemast hier neergezet. Hij zal binnen een straal van vijftien kilometer alles van internet voorzien, vertelde mevrouw Bender in de school beneden in het dorp en ze zag er heel blij uit, want Almenen ligt ook binnen de cirkel van die vijftien kilometer. Omdat ik mevrouw Bender aardig vind, gaf ik het een kleine, een minuscule kans dat de antenne niet zo slecht zou zijn als onze priester ons voorspelde. Maar dat was voordat die kerel die hem installeerde Rebekka's hoofd op hol bracht.

De installateurs hadden honger en dorst toen ze na hun urenlange arbeid eindelijk van de mast afklommen. Maar niemand van ons nodigde hen uit voor de lunch, of zelfs maar voor het jenever-tje dat je hier altijd na gedane arbeid nuttigt. Deze mannen waren niet van hier. Ze waren van 'daar', waren stadsmensen en daarmee alles voor wie we altijd werden gewaarschuwd. En toch heeft Rebekka dat briefje aangepakt en nerveus in de zak van haar rok gestopt toen ze dacht dat niemand het kon zien. Toen iedereen naar de nieuwe antenne stond te staren als een vreemde entiteit. En dat is het ook: een communicatiemast – uitgerekend op een plek waar zwijgen het grootste goed is.

Ik kijk zijdelings naar Rebekka. Als ik zou moeten raden, dan zou ik zeggen dat er een telefoonnummer op het briefje staat. Het is dus eigenlijk volkomen waardeloos omdat we in Jakobslander geen telefoon hebben. Maar Rebekka draait het briefje tussen haar vingers alsof het een ticket naar een ander leven is. Ze wil weg, dat wil ze al lang. Maar nu ze een adres of een telefoonnummer heeft, iets wat vrijheid en avontuur belooft, weet ze ook hoe ze dat kan doen. Waarom moet ze toch altijd de rebel uithangen?

Freigeists flank beweegt onder me als hij zijn kop optilt. Hij heeft iets gehoord of geroken. Vast alleen een konijntje, denk ik, ik leg geruststellend een hand op zijn snuit en zeg: 'Sst.' Hij blijft nog twee seconden gespannen, dan legt hij zijn kop weer op zijn poten. Ik haal diep adem. Ik wou dat ik hem het jagen kon afleren.

Acht maanden geleden heeft mijn vader de wolvin die Freigeist heeft gebaard doodgeschoten. Ze kwam te dicht bij de nederzetting, kwam te dicht bij onze geiten en daarom zijn we 's nachts op pad gegaan, op wolvenjacht. Mijn vader duwde het geweer in mijn handen alsof ik er iets mee kon uitrichten. Alsof ik ooit op iets anders had geschoten dan conservenblikken voor ons huis. En natuurlijk was hij het die uiteindelijk de trekker moest overhalen. Anders dan ik schiet mijn vader altijd raak. Anders dan ik haat hij wolven. Ik begrijp hem wel, we leven van de geiten. Maar we leven ook met de wolven. Daarom deel ik zijn haat niet. Na het schot lag het stervende dier voor ons op de bosgrond te bloeden. In de duisternis leek het bloed zwart, een zwart gat dat zich onder haar uitbreidde. Aan de gezwollen tepels kon ik zien dat het een wolvin was en dat er ergens nog wolvenwelpen moesten zijn. Twee dagen later heb ik ze in een hol in de grot gevonden. Slechts eentje had het overleefd.

Freigeist.

Rebekka heeft de naam bedacht. Freigeist omdat deze wolf nergens thuishoort, vond ze, niet bij de berggeesten en niet bij de val-

leigeesten. Omdat deze wolf volgens Rebekka een pendelaar in het grensgebied is. Maar ik zag in haar ogen dat ze eigenlijk zelf die vrije geest wil zijn.

Ik haal het leren armbandje uit mijn zak dat ik afgelopen nacht heb geknoopt.

‘Ik heb iets voor je gemaakt,’ zeg ik en ik houd hem omhoog. Ik hoop dat Rebekka het kleine gesneden hangertje herkent, maar ze is afwezig als ze me bedankt. En als ik de armband om haar pols knoop, legt ze niet eens het briefje weg. Met haar vrije hand aait ze over Freigeists donkere vacht, haar vingers bevinden zich vlak naast mijn gezicht, haar donkere haar valt naar voren en ik ruik de geur van zeep die het verspreidt. We ruiken hierboven allemaal naar dezelfde groene zeep. Een die in de bodem kan sijpelen zonder die te vergiftigen. In de stad noemen ze dat biologisch afbreekbaar. Maar bij ons is alles biologisch afbreekbaar en ik weet niet waarom je je met iets anders zou moeten wassen. Met iets wat giftig is.

‘Het moet een wolf voorstellen,’ zeg ik en aan haar verwarde blik zie ik dat ze even niet weet waar ik het over heb. ‘Het hangertje. Het moet een wolf voorstellen.’

Ze knikt. ‘Freigeist,’ zegt ze en dan zonder duidelijke samenhang: ‘Ik geloof trouwens niet meer in valleigeesten.’

Het klinkt een beetje opstandig en alsof ze iets verkondigt waar ze lange tijd over heeft nagedacht, terwijl dat helemaal niets nieuws voor me is. Al sinds we naar school gaan weten we allebei dat de kwestie met de valleigeesten eigenlijk niets anders kan zijn dan een verhaal dat de volwassenen hebben bedacht zodat we niet te ver weg van de nederzetting gaan. Maar dat verandert niets aan wat er in de vallei, in de stad, met mijn moeder is gebeurd. Iemand moet haar dat hebben aangedaan en als het niet de valleigeesten waren, dan waren het de stadsmensen. We hebben dagenlang in het bos gezocht toen ze op een avond niet thuiskwam. En toen mijn vader

haar eindelijk vond en terugbracht, was er iets met haar gebeurd wat haar voor altijd veranderde. Haar lach, haar glasheldere stem, haar hele wezen – alles was uitgedoofd. Vanaf die tijd moesten mijn vader en ik voor haar zorgen als voor een klein kind. Mama kan niet meer alleen naar het toilet gaan. Ze kan niet meer praten. Soms weet ik niet eens of ze me nog herkent.

Rebekka weet dat, zoals we dat allemaal weten. Mijn moeder was jarenlang het bewijs dat de verhalen over valleigeesten echt waren. ‘Het waren de valleigeesten!’ was het eerste wat mijn vader destijds zei toen hij mijn moeder terugbracht. En hij herhaalde dat vaak tot ik ouder werd en het verhaal een beetje veranderde, alsof het samen met mij groeide. Het wrede verhaal, hoe mijn moeders schedel was ingeslagen, werd gedetailleerder, als een gestalte in de mist die je op een afstand alleen wazig ziet en die pas als ze dichterbij komt duidelijk te onderscheiden is van haar omgeving.

Het kan zijn dat er geen valleigeesten bestaan. Het kan zijn dat er alleen mensen bestaan, goede en slechte. Maar je hoeft maar naar mijn moeder te kijken om te weten wie aan welke kant woont.

Rebekka veegt een pluk achter haar oor en kijkt me eindelijk aan. In haar ogen weerspiegelen het bos en de berg, maar ook nog iets anders wat ik niet kan grijpen. In mijn ogen liggen altijd alleen de berg en het bos. Verder niets.

‘We hebben de wereld daarbuiten niet nodig,’ zeg ik. Ik zeg het vastberaden en merk zelf dat ik klink als mijn vader.

ISAIAH

Onze Jesse verdween met Rebekka in het bos. Ik kan me voorstellen wat hij met haar aan het doen is. Dat varken. Hij kan zo onschuldig doen. Hij is nu zeventien en het is niemand in onze nederzetting ontgaan dat Rebekka volwassen is geworden.

We hebben drie vrouwen in Jakobslander, twee van hen vallen niet binnen dat kader: de een is altijd dronken en de ander heeft ze niet allemaal op een rijtje. En dan heb je Rebekka, zestien jaar en mollig en zacht. Ik kijk naar het bos en krab door mijn priester-gewaad aan mijn zak. Het is echt niet normaal zoals wij hierboven leven, met bijna alleen mannen.

Ik stel me voor wat ze daar in het bos aan het doen zijn, verstoppt achter een omgevallen boom. Of tegen de ruwe stam van een den. Voordat ik mijn hand onder mijn gewaad kan schuiven, blaast een windvlaag de stank van het schijthuis naast de kapel naar me toe. Die berooft me van alle lust. Iemand heeft waarschijnlijk zijn dienst gemist en het toilet na de laatste mis niet geleege. Ik zal in mijn dienstrooster controleren wie. Allemaal idioten hierboven. Deze nederzetting is zo'n waardeloze plek dat ik me soms afvraag waarom ik me überhaupt met dat gepeupel inlaat. Ik draai me om en wil naar mijn hut teruggaan, maar bots tegen Abel op die ineens achter me staat. Als je het over de duivel hebt.

Abel heeft iets vloeibaars, iets wat druipt, in zijn uitgestoken hand, iets wat als was door zijn vingers glijdt.

‘Isaiah,’ zegt hij.

Ik trek een gezicht, maar ik moet hem hoe dan ook te woord staan. Nu zie ik dat het gebarsten eieren zijn die hij me toesteeckt.

‘Geen enkel kuiken,’ zegt hij op zijn dommige, kinderlijke manier. Abel is begin dertig, maar hij is zo iemand die nooit echt volwassen wordt. Die eigenlijk nog zijn moeder nodig heeft om zijn kont af te veegen en hem eraan te herinneren dat hij zijn gulp moet dichtmaken. Ik heb geen idee waarom hij überhaupt hier op de berg is en het interesseert me niet genoeg om hem ernaar te vragen.

Ik pak zijn pols een beetje steviger vast dan nodig is en kijk naar de gebarsten eieren. Ze zijn inderdaad leeg en dood. Alleen maar eiwit.

Het verbaast me niet dat Abel ermee naar mij komt, want zo heb ik mijn schaapjes opgevoed. Ze halen en vragen me voor alles, zonder mij gebeurt er in dit godvergeten oord niets meer. Ik heb leiderschapskwaliteiten, die had ik altijd al. Een goede leider zijn is een gave. Je moet kracht uitstralen, kunnen manipuleren en angst zaaien. Als je angst zaait en tegelijk een rots bent, zal iedereen zich aan je vastklampen zodra de grond onder hun voeten wegvalt. Bij Abel is dat bijzonder eenvoudig, want hij is gevoelig en aanhankelijk. Hij wachtte gewoon op iemand als ik om hem de weg te wijzen.

Ik wijs naar de antenne.

‘Straling,’ zeg ik. ‘Ze zouden dat ding moeten afbreken.’ Ik zeg niet ‘Ze moeten’, want dat zou als een bevel klinken en daar hebben mannen de pest aan. Verboden, wetten, ze bestaan in Jakobsladder niet, daarom wonen we hier. Ik ben er ook allang mee opgehouden om tijdens de missen over de tien geboden te praten en preek in plaats daarvan over zielenheil en vreselijke kwellingen. Dat is tenminste een taal die het gepeupel hier begrijpt.

Abel, de idioot, kijkt me zwijgend en vragend aan.

‘Het is de antenne,’ voeg ik eraan toe om heel duidelijk te maken

wat ik bedoel en om ook bij hem een zaadje te planten dat tot de volgende preek op zondag kan ontkiemen en waar dan alleen nog water op gegoten hoeft te worden. ‘De stralingen maken je hennen onvruchtbaar. Ze zullen ons allemaal nog onvruchtbaar maken als we er niets aan doen. Wacht maar af, Abel.’

En dan laat ik hem met zijn eieren staan, omdat ze mijn minste probleem zijn. Abels eieren en Gabriels geiten, schijt eraan, maar dat snappen ze natuurlijk niet. De echte vijand zijn niet de wolven en is ook niet de straling van die antenne. Het is waar de antenne voor staat, de huidige tijd die daarmee zijn intrede bij ons doet. We hebben hier geen internet nodig. En we hebben geen installateurs nodig die komen om dat ding te repareren en te onderhouden.

Alleen wie in het verleden leeft, is onzichtbaar voor de moderne wereld.